

**Søren Kierkegaard, *O lo uno o lo otro*. Madrid: Trotta, 2007.
(Traducció: TNC)**

Fa uns dies vaig sentir un soldat que parlava amb un altre sobre un tercer que havia enganyat una noia; no va donar-ne una descripció gaire detallada, però el seu comentari era molt precís: «se n'escapa amb mentides i coses semblants». Un seductor d'aquesta mena és força diferent de Don Joan, essencialment diferent, perquè ell i les seves activitats són extremadament dissonants, i des d'un punt de vista estètic s'inscriuen en la categoria d'allò interessant. Per tant, l'objecte del seu desig, quan se'l considera d'una manera estètica, és més que un simple objecte sensual.

Quina és la força que usa Don Joan per seduir? El desig, l'energia del desig sensual. En cada dona, Don Joan hi desitja la feminitat sencera; i aquí rau el poder sensualment idealitzador amb què adula i alhora venç les seves preses. La reacció de la persona desitjada la transforma fent-la més atractiva, i el seu reflex n'augmenta la bellesa. Com que aquell foc entusiasta il·lumina amb un esclat seductor fins i tot les qui només s'hi relacionen ocasionalment, Don Joan modifica cada noia en un sentit més profund, ja que la seva relació amb ella és d'una naturalesa essencial. Totes les diferències finites s'esvaeixen quan se les compara amb allò més important: el fet de ser una dona. Don Joan rejuveneix la dona més vella fins a l'edat femenina més atractiva; fa madurar la nena de cop; qualsevol que sigui una dona és la seva presa.